

Verzoening en het geheimenis

J.C.O'Hair

J.C.O'Hair (1877-1958) was 35 jaar lang pastor van de North Shore Church in Chicago. Hij schreef tijdens die periode vele boeken en hield talloze radiotoespraken. Samen met anderen stichtte hij de Worldwide Grace Testimony Mission (tegenwoordig Grace Mission Incorporated). O'Hair wordt door velen verguisd vanwege zijn op de brieven van Paulus gebaseerde opvattingen over de gemeente: het éne Lichaam van Christus, dat God geen enkele inzetting heeft opgelegd [noot van uw webmaster].

Laten we wat Paulus in Efeze 4:18 en 2:12-17 over niet-Joden schrijft eens met Kol.1:20-21 vergelijken:

“Verduisterd in hun verstand, vervreemd van het leven Gods om de onwetendheid, die in hen heerst, om de verharding van hun hart”

“Dat gij te dien tijd zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren”

Let nu op Kol.1:20-21:

“en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is. Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend”

In Efeze 2:12 wordt over de volken gezegd, dat ze vreemd aan Gods verbonden en zonder hoop waren. In Efeze 4:18 staat, dat ze van het leven Gods waren vervreemd. In Efeze 2:17 horen we, dat de Here Zijn knechten heeft gezonden om vrede te verkondigen aan mensen die veraf waren en aan hen, die dichtbij waren.

VERZOENING EN HET GEHEIMENIS

Zij die veraf waren, waren de volken die dood waren in hun overtredingen en zonden. Tussen hen en de Joden heeft er een tussenmuur gestaan, die scheiding maakte. Die muur was opgericht bij de Sinai. Het was een muur, die uit wet, inzettingen en godsdienst bestond. De Joden, of Israëlieten, waren nabij. Zij genoten “het burgerrecht Israëls”. In Efeze 2:15-16 vernemen we, dat Jezus Christus door Zijn dood aan het kruis de tussenmuur die scheiding maakte, de wet der geboden die in inzettingen bestaat, heeft weggebroken om zowel Joden als heidenen met God te verzoenen, in één lichaam, door het kruis.

Dezelfde bijbelse waarheid is opgetekend in de brief aan de Kolossenzen. In Kol.2:14 staat, dat God ons al onze overtredingen kwijtschold

“door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzettingen tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen”.

Let nogmaals op Kol.1:20-21

“en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is. Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend”

Als we geen andere Schriftplaatsen hadden die ons het tegendeel lieten zien, dan zouden we op basis van de bovenstaande teksten concluderen dat de opgestane Messias direkt na Zijn dood Zijn apostelen heeft uitgezonden om aan de volken verzoening te gaan prediken – dat de twaalf apostelen vanaf het begin wisten dat de wet aan het kruis genageld was, zodat alle godsdienstige scheidsmuren waren weggebroken en alle nationale voorrechten en afstammingsverschillen waren uitgewist. Maar door de eerste dertien hoofdstukken van het boek Handelingen en het optreden van de twaalf te bestuderen, ontdekken we dat de feiten anders waren. In Hand.10:28, wel zeven of acht jaar na de dood van Christus aan het kruis, zegt Petrus dat het hem *verboden* was om te gaan prediken tot niet-Joden. Wanneer we de eerste hoofdstukken van Handelingen nauwlettend lezen, dan ontdekken we dat Petrus en zijn mede-apostelen niet aan heidenen predikten. Lees de preek van Petrus in Hand.5:29-32 eens. Petrus verkondigde daar aan Israël dat God Christus uit de doden had opgewekt om Israëls Koning en Verlosser te zijn, en aan *dat* volk bekering en vergeving van zonden te schenken.

Wanneer we bereid zijn om Handelingen 5:29-32 met Efeze 1:19-23 te vergelijken, dan kunnen we een groot verschil opmerken. In Handelingen 5 horen we, dat God Christus uit de doden heeft opgewekt om als Leidsman en Verlosser aan Israël bekering en vergeving van zonden te schenken, terwijl volgens Efeze

1:19-23 God Hem uit de doden opwekte om Hoofd-over-alles te zijn voor de Gemeente, die Zijn Lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult.

Vanaf welk moment verzoening?

De bediening der verzoening voor de volken wordt in de bijbel ongeveer vijftienvintig jaar nadat Christus op het kruis was gestorven voor de eerste maal vermeld. Laten we de betreffende teksten zorgvuldig overwegen:

“Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft; en dat niet allen, maar wij roemen zelfs in God door onze Here Jezus Christus, door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben” (Rom.5:10-11)

“En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft, welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd” (2 Kor.5:18-19)

“Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?” (Rom.11:15)

Door deze Schriftplaatsen en het direkte tekstverband te bestuderen, ontdekken we waarom en wanneer de Here Jezus Christus aan Paulus de dienst der verzoening en het rentmeesterschap van de genade Gods voor de volken heeft toevertrouwd. Romeinen 11:15 is beslist een sleutelvers. We merken op, dat het goede nieuws van de verzoening voor de volken voor het eerst wordt genoemd bij de eerste vermelding van Adam in het Nieuwe Testament en in verband met de verwerping van Israël. Israël werd niet verworpen [of terzijde gesteld] voordat één van de twaalf apostelen was gestorven, en dit geschiedde pas enkele jaren na het Pinksterfeest van Handelingen 2. In Hand.12:1-2 horen we van de dood van Jakobus, de broeder van Johannes. Jakobus was één van de twaalven. Tot het moment waarop Jakobus stierf waren er twaalf apostelen: Petrus en de elven. Twaalf mannen stonden op de Pinksterdag op (Hand.2:14). Het getal twaalf is een representatief aantal en verwijst naar het volk Israël, dat uit twaalf stammen bestaat. Let erop, dat “het ganse huis Israëls” in Hand.2:36 wordt genoemd.

Paulus verklaarde dat het heil tot de volken was gezonden om Israël tot jaloersheid te verwekken; dat de volken ontferming hadden gevonden vanwege Israëls blindheid en ongeloof (Rom.11:11 en 30). Verzoening werd tot de volken gezonden op het moment en vanwege het feit dat Israël terzijde werd gesteld

VERZOENING EN HET GEHEIMENIS

(Rom.11:15). Petrus speelde in dat programma geen rol, want volgens Galaten 2:9 had hij, zelfs nadat hij tot het huisgezin van Cornelius had gepredikt, afgesproken om met zijn boodschap en bediening tot het volk Israël te gaan. Petrus en diens medewerkers verkondigden geen heil aan de heidenen om Israël tot jaloersheid te verwekken. Ze verkondigden aan Israël (en aan proselieten zoals Cornelius) wie Jezus van Nazareth was en wat Hij op aarde had gedaan (Hand.2:22 en 10:35-38).

In verband met de boodschap van verzoening en de nieuwe schepping schrijft Paulus echter: “Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer” (2 Kor.5:16). Petrus predikte: “Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen... Komt dan tot berouw en bekering... opdat God de Christus die voor u tevoren bestemd was, Jezus [uit de hemel terug] zende... wederoprichting” (Hand.2:38, 3:19-21). Dit was totaal verschillend van Paulus’ evangelie van genade, en het is interessant en leerrijk om op te merken dat er zodra “Adam” en de “verzoening” zijn genoemd, in de Schriften geen enkele vermelding meer is van personen die de waterdoop ontvingen. Hier moet beslist een reden voor zijn.

Israël was in godsdienstig opzicht het volk van God. Toen God dat volk met haar godsdienst terzijde stelde, brak de tijd van het herstel aan (Hebreeën 9:10). Op dat moment had Hij Zijn godsdienstige programma beëindigd. Wat voor interpretatie of betekenis er ook aan de waterdoop mag worden gehecht, iedereen moet toegeven dat het een godsdienstige ceremonie of een “inzetting” is.

Toen Jezus van Nazareth nog op aarde was richtte Hij zich tot de kinderen van Abraham, die vanwege het met Abraham gesloten verbond worden bewaard en beschermd. Het verbond der besnijdenis was van kracht (Gen.17:7-17, Hand.7:8). Een heiden die in Gods zegen wilde delen, moest tot het verbond der besnijdenis toetreden en een proseliet van de Joodse godsdienst worden.

Adam – Christus – verzoening

Let er eens op, waarom de zieke vrouw uit Lukas 13:16 door de Here gezegend werd. Zij was een dochter van Abraham. Merk op, waarom de tollenaar van Lukas 19:8-11 een zegen ontving. Hij was een zoon van Abraham. Christus sprak in verband met het heil niet over Adam, toen Hij nog Jezus van Nazareth op aarde was en volgens Zijn eigen woord alleen was gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls (Mattheüs 15:24). Toen gaf Hij Zijn twaalf gezanten uit Israël ook opdracht om zich niet op een weg naar heidenen te begeven (Mattheüs 10:5). Let ook eens op wat Christus in datzelfde tiende hoofdstuk van Mattheüs, het drieëntwintigste vers, tegen Zijn twaalf apostelen zegt:

“Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere; want voorwaar, Ik zeg u, gij zult niet alle steden van Israël zijn rondgekomen, voordat de Zoon des mensen komt”.

Let dan ook op wat Hij hen in Mattheüs 19:28 voorhoudt:

“Voorwaar, Ik zeg u, gij die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon Zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten”.

Dit zou kunnen verklaren waarom deze mannen in Handelingen 1:6 vroegen:

“Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?”

Dit kan ook verklaren, waarom voor zover wij daarvan in het boek Handelingen enig verslag hebben, de twaalf apostelen in geen enkele andere stad predikten dan in de steden van Israël. Ook wordt er nergens in het boek Handelingen verteld, dat ze tot enige heiden het woord richtten, met uitzondering van het gezin van Cornelius. Elke heiden die werd behouden terwijl Jezus Christus nog op aarde was als Dienaar der besnijdenis (Romeinen 15:8) werd een aanhanger van de Joodse godsdienst.

Nu lezen we echter, waar het de verzoening betreft, in Romeinen 5:11:

“En dát niet alleen, maar wij roemen zelfs in God door onze Here Jezus Christus, door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben. Daarom...”.

Hoezo daarom?

“Gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood”

Wie was die éne mens? Adam.

*“Daarom – Adam – zonde – veroordeling – vervreemding – dood. Evenals in Adam allen sterven” (1 Kor.15:22)
“In en door Christus rechtvaardiging – gerechtigheid – verzoening – leven”.*

In Romeinen 1:18-32 vinden we het verslag van Gods toorn, die gericht was tegen de volken vóórdát God Abraham verkoos, aangezien overal

VERZOENING EN HET GEHEIMENIS

afgodendienst en goddeloosheid heersten. God “gaf hen over”, gaf het op met de volken vanaf het moment, waarop zij terzijde werden gesteld. Dat geschiedde meer dan negentienhonderd jaar voor Christus.

God verwierp de heidenvolken ongeveer 1900 jaar voor onze jaartelling. Hij verwierp het volk Israël meer dan 1900 jaar geleden. Toen God zich van Abrahams zaad, Israël, afwendde en hen verwierp, ongeveer negentien eeuwen geleden, toen wendde God zich tot de heidenvolken met de dienst der verzoening en het rentmeesterschap van de genade. Paulus was Zijn menselijk instrument.

“Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening” (Romeinen 11:13)

Het is beslist niet zo, dat de Here Petrus en de elven op de Pinksterdag opdracht gaf om deze heidenzending te beginnen. Wie de bedeling van de genade Gods, de bedeling van het geheimenis, bij Petrus en de elven op een Joods godsdienstig feest laten aanvangen, dwalen zeer. Zulke mensen zijn grotendeels verantwoordelijk voor het foutieve dispensationalisme dat vandaag door sekteleiders en door de meeste fundamentalisten wordt onderwezen. Volgens het verslag van Lukas in het boek Handelingen predikten Petrus en de elven betreffende het verbond dat de Here met Abraham had gesloten. Aan hen was het evangelie der besnijdenis toevertrouwd (Gal.2:7). Paulus was de Godsgezant van de verzoening. Hij betuigt in Handelingen 20:24 en Efeze 3:1-3 dat de Here het goede nieuws van de genade, het rentmeesterschap van de genade Gods, aan hém heeft toevertrouwd.

Nadat Paulus in het vijfde hoofdstuk van Romeinen over Adam en verzoening had geschreven, schreef hij in het zesde hoofdstuk aan de heiligen, dat zij waren gestorven, begraven en opgewekt om in nieuwheid des levens te wandelen, dat hun oude mens medegekruisigd was. Herschepping en identificatie met Christus volgen dus op de verzoening. *Onze “grote opdracht”* werd pas ná de “val” van Israël gegeven. U kunt hem lezen in 2 Korinthe 5:18-21.

We zien, hoe vervreemding gekoppeld is aan Adam en de oude schepping, en hoe deze in de eerste Korinthebrief in verband met verzoening, Christus en de nieuwe schepping wordt vermeld. We kunnen voorts inzien, dat de identificatie (of éénwording) met Christus nauw verbonden is met de verzoening en de nieuwe schepping. Ook in 2 Korinthe 5:12-21 worden “nieuwe schepping”, “verzoening” en “identificatie” aan elkaar gekoppeld. De zondaar behoort tot de oude schepping: hij is vereenzelvigd met Adam en vervreemd van het leven Gods. Gericht en veroordeling zijn zijn deel. Met de nieuwe schepping in Christus is alles anders geworden.

Toen het gezin van Noach ten tijde van de zondvloed in de ark ging, vernietigde God alle kinderen van Adam met uitzondering van Noach en zijn gezin. Na de vloed is er met de mensheid een nieuw begin gemaakt. Eeuwen daarna

werden de volken door het ontzagwekkende oordeel van Romeinen 1:16-32 getroffen. Ze werden afgesneden en door God opgegeven. Abram werd besneden, toen volgde de geboorte van het volk Israël. Heidenen waren vanaf dat ogenblik van het burgerrecht Israëls uitgesloten. Israël verloor haar politiek zelfbestuur rond 600 voor Christus. Maar tot ongeveer het midden van de eerste eeuw van onze jaartelling bleef Israël in godsdienstig opzicht het volk van God, bekleed met geestelijk gezag. Toen werd Israël terzijde gesteld, ongeveer negentienhonderd jaar geleden. Op datzelfde ogenblik werd de speciale gezant van de Here met de boodschap van verzoening en genade naar de vervreemde Adamskinderen gezonden. Hij trof de goddeloze heidenen dubbel vervreemd aan: in Adam vervreemd van het leven Gods door hun boze werken, en sinds de roeping van Abram ook nog uitgesloten van het burgerrecht van Israël.

Toen de Here Jezus op aarde was, waren de kinderen van Adam voorzover zij geen kinderen van Abraham waren, nog steeds uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vervreemd van het leven Gods. Christus was, toen Hij nog op aarde was, niet tot hen gezonden. Hij hield Zijn twaalf apostelen voor om niet naar hen op weg te gaan. Maar enkele jaren daarna sprak Christus vanuit de hemel. Hij zei tegen Paulus:

“Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem... Ik zal u uitzenden,ver weg, naar de heidenen” (Hand.22:17-22).

De twaalfen bleven te Jeruzalem (Hand.8:1). Hun boodschap was gericht tot de kinderen van het verbond (Hand.3:25, Gal.2:9).

Met de afwending van Israël, van de kinderen des verbonds, en de toewending met het evangelie der verzoening tot de heidenvolken die aan de verbonden vreemd waren, gaf de hemelse Here Paulus ook een opdracht en een bediening ter vervanging van de zogenaamde “grote opdracht” van Mattheüs 28:19-20, die aan Petrus en de elfen was toevertrouwd, en van het aan hen toevertrouwde evangelie der besnijdenis (Gal.2:7). In 2 Korinthe 5:18 kunnen we opmerken wat Paulus’ opdracht was:

“En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft”.

Of in Efe.3:1-3 en 8:

“Daarom is het, dat ik, Paulus, die ter wille van Christus Jezus voor u, heidenen, in gevangenschap ben – gij hebt immers gehoord van de bediening der genade Gods mij voor u gegeven [aldus de grondtekst]: dat mij door openbaring het geheimenis bekendgemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef... Mij, verreweg de geringste der heiligen, is deze genade te beurt gevallen,

VERZOENING EN HET GEHEIMENIS

aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen”

Deze Goddelijke bevelen werden door openbaring gegeven; en herinner u, wanneer u dit leest, het getuigenis van de apostel in Romeinen 11:13, dat hij de “apostel der heidenen” was. Denk daarbij ook aan zijn getuigenis in 1 Kor.1:17:

“Christus heeft mij niet gezonden om te dopen”.

In de bijbelboeken waarin de boodschap der verzoening wordt genoemd spreekt de Heilige Geest over de éne Goddelijke doop, maar nimmer over een waterdoop. Zie Romeinen 5:10-11 en Romeinen 6:3-6. Zie Kolossenzen 1:20-21 en Kolossenzen 2:12. Zie Efeze 2:13 en Efeze 4:5.

* * * * *

NB Dit artikel dateert uit 1941 en is ontleend aan de bundel *The Unsearchable Riches of Christ* [Grace Publications, Grand Rapids, MI 1976, pp.307-311]. Later door anderen herdrukt, o.a. in de serie *Bible Truths to Live By*.